

usodo nosi in žita mrak.
 Saj vem — pa vendar sta mehki roki
 le trepečoč se dotikali
 in srci, v ljubezni preširoki,
 v svoj plahi hram se umikali.
 Pa vendar si bolno zbledela,
 ko bil je čas,
 kot breza tam v kotu bela,
 ko v vodi zagleda svoj obraz.
 In vendar v koncu polja
 ozrla se v temno zatišje . . .
 A ni te bila volja
 in šla si više, više.

Iz predmestja.

Škoz prazne ceste se pomika starka,
 ogrnjena je v sivo pelerino,
 nad mestom kroži ptič kot črna barka,
 ne ve, kam nese veter na celino:
 ni ptič, ne starka, je le čas zaspan
 in lajnarjeva pesem v prazni dan.

J. Glaser:

Čez njive meglene.

Čez njive meglene gre kmetič, ustavi se sredi poljá, ustavi se z mislijo lepo in tiho se smehlja: „O polje, z ajdo pretkano, kam skrilo si včerajšnji kras, da trd in rjav kot meni je danes tvoj obraz? Vem, dihnila megla je vate, oropala te cvetóv, a dihnila s smrtjo je vate nebeški blagoslov.	Vem, dihnila megla je vate kot skrb, njena sestra, v me: razčrtala lice je moje, a moč vsejala v roké . . . In zdaj bomo želi, jemali: pognal je stotere kali, pognal nam stotere sadove je znoj pomladnih dni . . .“ In enkrat vse to še in lepo premisli sredi srcá in dalje gre kmetič čez polje in tiho se smehlja . . .
---	--